

Arrest

nr. 218 067 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Na consultatie van de Eurodac-databank op 10 september 2018 blijkt dat van de verzoekende partij op 4 september 2018 in Spanje (Madrid) vingerafdrukken waren genomen.

1.2 Op 13 september 2018 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.3 Op 31 oktober 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 26 februari 2019 wordt aan de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat Spanje overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord.

1.5 Op 27 februari 2019 delen de Spaanse autoriteiten alsnog mee dat zij het verzoek impliciet aanvaarden overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening.

1.6 Op 28 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 maart 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

*naam : S(...)
voornaam : H(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Palestina*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S(...), verder de betrokkene, die van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, bood zich op 10.09.2018 aan bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 13.09.2018 een verzoek voor internationale bescherming in en legde daarbij een origineel identiteitsbewijs, een geboorteakte en een door het UNRWA verstrekt registratiebewijs voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 04.09.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

De betrokkene werd gehoord op 25.10.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde in België verblijvende familie -een tante en een nicht- te hebben. Verder maakte hij melding van familie -ooms- in Duitsland.

De betrokkene, die werd geboren in S(...) (Libanon) en daar verbleef tot zijn vertrek, verklaarde dat hij op 29.08.2018 met zijn eigen paspoort van Libanon via Ethiopië en Brazilië naar Spanje vloog. De betrokkene werd tegengehouden aan de grens. Na een verblijf van 9 dagen vervolgde hij via Frankrijk zijn weg naar België.

De betrokkene ontkende dat hij internationale bescherming vroeg in Spanje en stelde dat enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België het beste land is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij niemand kent in Spanje.

Op 31.10.2018 werden de Spaanse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Spanje met toepassing van artikel 25(2) op 15.11.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Spaanse instanties bevestigden op 27.02.2019 hun verantwoordelijkheid conform artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor gewag van in België verblijvende familie en voerde tegen een overdracht aan dat hij in Spanje niemand heeft. Artikel 7(2) van Verordening 604/2013 stipuleert dat welke lidstaat met toepassing van de in hoofdstuk III beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is,

wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. De Spaanse instanties namen verantwoordelijkheid op inzake et beschermingsverzoek van de betrokkene. Dit impliceert dat de criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat betreffende familie van Hoofdstuk III van Verordening 604/2013 in het geval van de betrokkene niet van toepassing zijn.

Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. In het geval van de betrokkene betreft het geen kind, broer, zus of ouder, maar een tante en een nicht wat betekent dat artikel 16(1) niet van toepassing is.

Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan hetgeval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Spanje merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de verklaring van de betrokkene geen geloof kan worden gehecht en dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Spanje.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 31.10.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Spanje en gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report – Spain", laatste update op 21.03.2018, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Indien het onderzoek van het in Spanje ingediende verzoek werd onderbroken zal de overgedragen persoon opnieuw internationale bescherming dienen te vragen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek ("If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered a subsequent application" pagina 30).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Verder wensen we op te merken dat het Spaanse Hooggerechtshof beval onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje overgedragen personen niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hen toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (cfr. <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublinreturnees>).

Spanje kent tevens tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as

nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances”, pagina 58).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het EHRM stelde in haar uitspraak in de zaak ‘Tarakhel v. Zwitserland’ (29217/12) van 04.11.2014 en met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : (*‘In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant’s status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection’*). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.

De betrokkene stelde een goede gezondheid te kennen.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, en van de materiële motiveringsplicht (kennelijk niet afdoende motivering) en het zorgvuldigheidsbeginsel (geen rekening houdende met alle elementen in het dossier, met name de verklaringen van de verzoekende partij).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“2.1. Ontoereikende opvang in Spanje :

Er is geen opvangplaats gegarandeerd in de reguliere opvangnetwerk op het vasteland van Spanje.

Spanje heeft heden te kampen met een vluchtelingen crisis met een te grote instroom aan vluchtelingen.

Zie Human Rights Watch - European Union, Events of 2018: “Over 49,300 people arrived by sea by mid-November.”

Vrij vertaald: “Meer dan 49.300 mensen waren aangekomen via de zee tegen midden november.”

Zie Amnesty International Report 2017/18 - Spain, 22/02/2018: “Between January and December [2017], 25,853 asylum claims were submitted, and 34,655 applications were still pending at the end of October.”

Vrij vertaald: “Tussen januari en december 2017 werden er 25.853 asielaanvragen ingediend, en er waren nog 34.655 aanvragen hangende tegen eind oktober.”

Zie ECRE, AIDA, “Country Report Spain 2017”, “Sea arrivals: In 2017, almost 21,258 persons arrived in Spanish shores by boat, leading to a second year of record numbers of arrivals since the “Crisis de los Cayucos” in 2006. “

Vrij vertaald: “In 2017 zijn er bijna 21258 mensen aangekomen op de Spaanse kust met de boot, hetgeen opnieuw een recordjaar is in vergelijking met de Crisis de los Cayucos in 2006.”

Uit onderstaande rapporten, die recenter zijn dan het AIDA-rapport dat slechts geüpdated is tot februari 2017 blijkt dat het opvangsysteem niet langer de massale influx van asielzoekers aankan :

Zie CEAR, Report on Refugees in Spain and Europe 2018: "A lo largo de 2017 quedó en evidencia la profunda brecha existente entre el crecimiento tan significativo del número de personas que solicitaron protección internacional en España y la ausencia de los recursos necesarios por parte del Estado para gestionar semejante volumen de solicitudes. Esta realidad causó dificultades de acceso al Sistema de Acogida e Integración (en adelante SAI236) de personas con necesidades materiales de acogida... » (p. 105)

Vrije vertaling : "In 2017 had de Spaanse overheid niet voldoende middelen om tegemoet te komen aan de aanzienlijke stijging van het aantal asielaanvragen. Dit leidt tot problemen inzake de toegang tot het opvang- en integratiesysteem voor mensen in nood."

« En 2017, España recibió a más solicitantes de protección internacional que ningún otro año desde la aprobación de la primera Ley de Asilo en 1984: 31.120 ». (p. 131)

Vrije vertaling : «In 2017 had Spanje meer asielaanvragers dan sinds de aanvang van de eerste asielwet in 1984: 31.120."

« Pese a que el Sistema de Acogida e Integración duplicó su número de plazas en un año (de las cuatro mil de diciembre de 2016 a las más de ocho mil justo doce meses después²³⁷), aún no ha logrado atender todo el aumento del número de solicitantes de protección internacional con necesidades de acogida « (p. 106)

Vrije vertaling : « ondanks het feit dat het aantal opvangplaatsen verdubbelde in één jaar tijd (van 4000 naar 8000) was dit ontoereikend om alle asielzoekers die nood hebben aan opvang op te vangen. "

« En su Informe de 2017, el Defensor del Pueblo subrayó que "el sistema de acogida no ha sido capaz de planificar las medidas de choque necesarias ante el aumento exponencial de solicitudes en un período corto de tiempo". Asimismo, expresó su preocupación especial por la situación de aquellas personas excluidas del sistema de acogida por no haber podido formalizar aún su solicitud y de aquellas que han accedido pero tampoco la han podido concretar una vez agotados todos los plazos previstos en el itinerario de acogida (entre los seis y nueve meses)».

Vrije vertaling : « In zijn rapport van 2017 onderlijnd te Ombudsman dat het opvangsysteem zich niet in zo'n korte tijd kan aanpassen aan de exponentiële toename van asielaanvragen. Even zorgwekkend is de situatie van personen die worden uitgesloten uit het opvangnetwerk tot aan de formalisering van hun asielaanvraag of na het verstrijken van de eerste fase van het opvangsysteem."

Het AIDA-rapport gaat niet in op deze problematiek. Een opvangplaats is bijgevolg niet verzekerd bij terugkeer naar Spanje.

2.2. Geen bijstand gedurende de hele asielprocedure :

Bovendien is de materiële en financiële bijstand gedurende de asielprocedure ontoereikend in Spanje :

Zie ECRE AIDA Country Report Spain, update 2017 : The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support.

Vrije vertaling : «Het opvangsysteem is onafhankelijk van de evolutie of duur van de asielprocedure, maar voorziet in een vaste periode van 18 maanden bijstand."

Zie ECRE AIDA Country Report Spain, update 2017: "Financial assistance to asylum seekers could be considered as adequate or sufficient during the first phase, as it aims to cover all basic needs. However, during the subsequent phases of reception, as remarked in the section on Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions, conditions and financial support are not meant to be adequate, as they are conceived as extra assistance for supporting refugees' gradual integration in the host society. Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6

months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment. »

Vrij vertaald: “: «de financiële ondersteuning van asielzoekers kan worden beschouwd als toereikend en adequaat gedurende de eerste fase, en zij dekt alle basisbehoeften. Maar gedurende de twee laatste fasen zijn de materiële omstandigheden en financiële ondersteuning niet langer toereikend gezien zij streven naar de autonomie en sociale integratie van de asielzoekers. De asielzoekers worden geconfronteerd met ernstige problemen na de eerste fase omdat het systeem voorziet dat hij autonoom moet zijn na 6 maanden, hetgeen onmogelijk is, in het bijzonder voor asielzoeker die moeite hebben met het aanleren en spreken van Spaans en dus geen werk kunnen vinden.”

Zie Amnesty International Report 2017/18 - Spain, 22/02/2018: “Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many, the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached”

Vrij vertaald: “Asielzoeker werden nog steeds geconfronteerd met ernstige vertraging in de behandeling van hun asielaanvraag. Voor velen was de periode gedurende de welke zij gerechtigd waren op overheidssteun hangende hun asielaanvraag al lang verstreken vooraleer een beslissing werd genomen.”

Verzoeker heeft nood om te worden opgevangen in Spanje. Hij spreekt geen Spaans en kan bijgevolg niet reizen in Spanje.

2.3. Stilzwijgende aanvaarding:

De Belgische overheid heeft geen garanties ingewonnen bij de Spaanse overheden omtrent het lot van verzoeker bij aankomst in Spanje.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Spaanse overheden niet eens hebben gereageerd op het verzoek tot overname van verzoeker, zoals wordt bevestigd door de bestreden beslissing.

Bovendien is gebleken dat Spanje geen enkele individuele garantie biedt aan de overdragende staat met betrekking tot het lot van de overgenomen asielzoekers:

Zie ECRE, AIDA, “Country Report Spain 2017”, p 31: “The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception. Nevertheless, civil society organisations have witnessed particular difficulties with regard to victims of trafficking returning to Spain under the Dublin system, mainly from France. These are also due to the fact that victims of trafficking are not effectively identified as such.”

Vrij vertaald: “De Dublin eenheid verstrekt geen garanties aan andere lidstaten voorafgaand aan de overdracht, maar bij aankomst van een Dublin terugkeerder, coördineert OAR met het Ministerie voor tewerkstelling en sociale zekerheid, bevoegd voor opvang. Niettemin hebben burgerorganisaties vastgesteld dat er specifieke problemen waren voor slachtoffers van mensensmokkel die teruggestuurd werden onder de Dublin-verordening maar niet aldusdanig werden geïdentificeerd.”

Ten onrechte stelt de Belgische overheid dat uit voormelde passage zou blijken dat er geen voorafgaande garanties vereist zijn nu vast zou staan dat Dublin-terugkeerders sowieso opvang zouden genieten bij hun terugkeer. Uit de hierboven ontwikkelde argumentatie blijkt echter dat dit geenszins het geval is, of minstens ontoereikend is.”

3.3.2.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, *Kudla/Polen*, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the*

conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*" (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219; EHRM 15 juli 2002, *Kalashnikov/Rusland*, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het "*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld*

in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Spanje vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu stelt de verzoekende partij algemeen dat de overdracht naar Spanje strijdig is met de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening en met artikel 3 van het EVRM, maar zij maakt vervolgens niet duidelijk in welk verband zij precies de drie elementen waarop zij zich in haar verzoekschrift beroept, inroept.

De verzoekende partij voert ten eerste aan dat er ontoereikende opvang zou zijn in Spanje. Zij wijst op de te grote instroom van vluchtelingen, op het aantal ingediende asielaanvragen in 2017 en het aantal hangende aanvragen tegen het einde van oktober (2017), en op het aantal mensen die over de zee aankwamen in 2017. Vervolgens verwijst zij naar rapporten die volgens haar recenter zijn dan *“het AIDA-rapport dat slechts geüpdated werd tot februari 2017”* en waaruit moet blijken dat het opvangsysteem de massale influx van asielzoekers niet langer aankan. In het *“CEAR, Report on Refugees in Spain and Europe 2018”* wordt volgens de verzoekende partij gesteld dat de Spaanse overheid in 2017 niet voldoende middelen had om tegemoet te komen aan de aanzienlijke stijging van het aantal asielaanvragen en dat dit leidde tot problemen inzake de toegang tot het opvang- en integratiesysteem voor mensen in nood, had Spanje in 2017 meer asielaanvragers dan sinds de aanvang van de eerste asielwet in 1984 (met name 31 120), onderlijnde de ombudsman in zijn rapport van 2017 dat het opvangsysteem zich niet in zo’n korte tijd kon aanpassen aan de exponentiële toename van asielaanvragen, en was de situatie van personen die worden uitgesloten uit het opvangnetwerk tot aan de formalisering van hun asielaanvraag of na het verstrijken van de eerste fase van het opvangsysteem, even zorgwekkend.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de gemachtigde blijkens het administratief dossier gebruik maakte van het *“Country Report: Spain”* van de Asylum Information Database (hierna: AIDA), up-to-date tot 31 december 2017, tenzij anders aangegeven (hierna: het AIDA-rapport). In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde aan dat de laatste update dateert van 21 maart 2018, maar uit de versie van het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de meest recente informatie dateert van 2 maart 2018. Het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing naar een verkeerde dag in de maand maart van 2018 verwijst, kan echter geen afbreuk doen aan het feit dat het betrokken rapport – net als de bronnen waarnaar de verzoekende partij verwijst – minstens betrekking heeft op het hele jaar 2017 en niet slechts up-to-date is tot februari 2017.

Vervolgens wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat in 2017 21 258 personen op onwettige wijze Spanje binnenreisden en dat er een toename van het aantal verzoeken om internationale bescherming was. De gemachtigde overweegt in dit verband het volgende: *“Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van*

het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren (*"While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased"*, pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of substandaard worden beoordeeld." De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het AIDA-rapport (en de gemachtigde) niet zouden ingaan op deze problematiek.

De Raad wijst er tevens op dat de gemachtigde ook erkent dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de opvang van verzoekers: *"We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."* De verzoekende partij voert echter geenszins concreet aan dat eventuele problemen met betrekking tot de opvang tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zouden leiden, laat staan dat zij aanvoert (en aantoont) dat sprake is van structurele tekortkomingen. Bovendien benadrukt de Raad dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden, zoals gebreken in de opvangvoorzieningen, in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen, in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 9 april 2013, *H. en B./Verenigd Koninkrijk*, § 114; EHRM 2 april 2013, *Samsam Mohammed Hussein e.a./Nederland en Italië* (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Verder benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat Dublinterugkeerders (zoals de verzoekende partij) prioritair worden behandeld voor de registratie van een verzoek om internationale bescherming: *"Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Indien het onderzoek van het in Spanje ingediende verzoek werd onderbroken zal de overgedragen persoon opnieuw internationale bescherming dienen te vragen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek ("If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered a subsequent application" pagina 30)." Ook wordt erop gewezen dat Dublinterugkeerders niet worden uitgesloten van opvang vanwege het voorafgaand verlaten van Spanje en dus van de hen toegewezen opvangstructuur: "Verder wensen we op te merken dat het Spaanse Hooggerechtshof beval onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje overgedragen personen niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hen toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (cfr. <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublinreturnees>)." De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet en betwist bijgevolg ook niet dat zij als Dublinterugkeerder zelfs sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht kan.*

De verzoekende partij kan met haar algemene en hypothetische betoog *prima facie* niet aannemelijk maken dat een opvangplaats bij een terugkeer naar Spanje niet verzekerd zou zijn, laat staan dat dit tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening zou leiden.

De verzoekende partij voert ten tweede aan dat zij niet gedurende de hele asielprocedure bijstand kan genieten. In dit verband wijst zij erop dat het opvangsysteem in Spanje onafhankelijk is van de evolutie of duur van de asielprocedure en voorziet in een vaste periode van 18 maanden bijstand. Vervolgens wijst zij op het AIDA-rapport waarin gesteld wordt dat de financiële ondersteuning tijdens de eerste fase

toereikend en adequaat is, en alle basisbehoeften dekt, maar dat de materiële omstandigheden en financiële ondersteuning gedurende de twee laatste fasen niet langer toereikend zijn, aangezien zij streven naar de autonomie en sociale integratie van de asielzoekers. Het rapport geeft volgens de verzoekende partij aan dat de asielzoekers na de eerste fase worden geconfronteerd met ernstige problemen, omdat het systeem voorziet dat zij autonoom moeten zijn na 6 maanden, hetgeen onmogelijk is, in het bijzonder voor de asielzoekers die moeite hebben met het aanleren en spreken van Spaans en dus geen werk kunnen vinden. Daarnaast wijst de verzoekende partij op een rapport van Amnesty International waarin wordt gesteld dat asielzoekers (in 2017) nog steeds werden geconfronteerd met ernstige vertraging in de behandeling van hun asielaanvraag en dat voor velen de periode gedurende dewelke zij gerechtigd waren op overheidssteun hangende hun asielaanvraag al lang was verstreken vooraleer een beslissing werd genomen. De verzoekende partij besluit dat zij nood heeft om te worden opgevangen in Spanje, dat zij geen Spaans spreekt en bijgevolg niet kan reizen in Spanje.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt ingegaan op de manier waarop het opvangsysteem in Spanje is opgezet: *“Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* In het AIDA-rapport (p. 49) wordt aangegeven dat elke fase zes maanden duurt en dat de materiële voorzieningen stelselmatig worden verminderd, met de bedoeling dat de asielzoeker in de laatste fase autonomie en sociale integratie bereikt.

Op de eerste fase moet niet worden ingegaan, aangezien de verzoekende partij met verwijzing naar het AIDA-rapport zelf erkent dat zich in dit verband geen problemen stellen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich op een zeer algemene toestand beroept, die alle asielzoekers in Spanje kan treffen, met name het gegeven dat het opvangsysteem in Spanje slechts voorziet in opvang en financiële ondersteuning voor maximaal 18 maanden (24 maanden voor kwetsbare asielzoekers) en dit onafhankelijk van de duur van de asielprocedure. In de door de verzoekende partij geciteerde algemene rapporten wordt echter enkel gesproken over het wettelijke en theoretische kader met betrekking tot het Spaanse opvangsysteem voor asielzoekers. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld (p. 49): *“Material reception conditions under national legislation on asylum are the same for every asylum seeker, no matter the profile or the type of asylum procedure applicants are subject to. The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support. This can reach a maximum of 24 months for vulnerable cases (see section on Special Reception Needs).”* (vrij vertaald: De materiële opvangvoorzieningen onder het nationaal recht zijn dezelfde voor elke asielzoeker, ongeacht het profiel of type van asielprocedure. Het opvangsysteem is onafhankelijk van de duur van de asielprocedure, nu het voorziet in een rigide 18 maanden bijstand en financiële steun. Voor kwetsbare gevallen kan dit tot een maximum van 24 maanden worden gebracht.) Het rapport van Amnesty International heeft het dan weer over een ongedefinieerde periode gedurende dewelke de asielzoeker gerechtigd is op toegang tot ondersteuning door de staat. Hiermee wordt echter niet aangetoond dat er in Spanje een daadwerkelijke praktijk bestaat dat asielzoekers na achttien maanden elke mogelijkheid tot ondersteuning, desgevallend door een NGO of op lokaal niveau, verliezen en dat zij geheel aan hun lot worden overgelaten. Met de voormelde loutere citaten maakt de verzoekende partij dan ook niet concreet aannemelijk dat zij als asielzoeker en Dublinterugkeerder in de praktijk een reëel risico loopt om, ongeacht de stand van haar asielprocedure, na achttien maanden zonder enige opvang of ondersteuning te vallen.

Bovendien wordt in de door de verzoekende partij geciteerde rapporten bevestigd dat de door de staat georganiseerde opvang en financiële ondersteuning in elk geval gedurende 18 maanden zijn gegarandeerd. Zoals hoger reeds aangegeven en zoals blijkt uit het AIDA-rapport (p. 49), wordt in de eerste fase de nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase, de ‘integratiefase’ krijgen asielzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten om hun ‘normale’ leven te beginnen. De derde fase, de ‘autonome

fase', is erop gericht dat de asielzoeker financiële onafhankelijkheid bereikt. In deze fase wordt nog de nodige bijstand en ondersteuning verstrekt.

De Raad stelt vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoekende partij in de ontvangende lidstaat, Spanje, gedurende minstens 18 maanden recht zal hebben op opvang en/of financiële ondersteuning. Ook de kwaliteit van deze opvangvoorzieningen of ondersteuning wordt niet ter discussie gesteld. Bovendien zet de verzoekende partij in het geheel niet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat (er een grote kans bestaat dat) haar asielprocedure langer dan 18 maanden zal duren. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat aan Dublinterugkeerders (zoals de verzoekende partij) prioriteit wordt gegeven bij het bekomen van een afspraak om haar verzoek om internationale bescherming te registreren (AIDA-rapport, p. 30), zodat zij ook sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht kunnen. De verzoekende partij toont bovendien niet aan op grond waarvan zij aanneemt dat zij, onder meer door middel van de ondersteuning van de Spaanse overheden in de voormelde drie fasen van het opvangsysteem, niet in de mogelijkheid zal zijn om via arbeid te voorzien in zijn basisbehoeften. Zij zal vanaf de zevende maand na haar verzoek om internationale bescherming in elk geval recht hebben op toegang tot de arbeidsmarkt (AIDA-rapport, p. 57). In tegenstelling tot hetgeen zij in haar vertaling van de betrokken paragraaf van het AIDA-rapport (p. 51) aangeeft, wordt in het rapport niet gesteld dat het systeem voorziet dat een asielzoeker autonoom moet zijn na 6 maanden en dat dit onmogelijk is. Uit het AIDA-rapport (p. 49) blijkt duidelijk dat pas de derde fase erop gericht is dat de betrokkene financiële onafhankelijkheid bereikt, en dat de eerste fase precies dient om vaardigheden te verwerven die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. Deze integratie begint de volgende zes maanden. Het rapport geeft inderdaad aan dat het niveau van autonomie dat een asielzoeker wordt verwacht te bereiken tijdens de eerste zes maanden (de eerste fase) moeilijk bereikbaar is, en bijna onmogelijk is voor wie moeilijkheden heeft om Spaans te leren en te spreken, en dus met grotere hindernissen wordt geconfronteerd om toegang tot de arbeidsmarkt te krijgen. De verzoekende partij zet echter geenszins uiteen waarom zij aanneemt dat zij in zulke situatie zou terechtkomen. Zij stelt dat zij (op dit moment) geen Spaans spreekt, maar zij verliest daarbij uit het oog dat zij in de opvangcentra taallessen zal krijgen (AIDA-rapport, p. 57). De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom zij zonder kennis van het Spaans niet zou kunnen reizen, en waarom zij *überhaupt* zou moeten reizen om opvang te kunnen krijgen.

Verder toont de verzoekende partij ook niet concreet aan dat zij in de praktijk in Spanje geheel aan haar lot zal worden overgelaten indien zij na achttien maanden nog steeds geen definitieve beslissing zou hebben gekregen inzake haar verzoek om internationale bescherming. Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij in Spanje de rechtsmiddelen kan aanwenden die haar ter beschikking staan om, indien nodig ook na de periode van 18 maanden, opvang of ondersteuning af te dwingen.

De enkele en loutere mogelijkheid dat de asielprocedure van een asielzoeker nog niet is afgelopen op het moment dat deze (na 18 maanden) het recht op opvang en financiële ondersteuning zou kunnen verliezen, is dan ook niet van die aard dat kan worden besloten dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat de verzoekende partij er als Dublinterugkeerder een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Ten derde voert de verzoekende partij aan dat de Belgische overheid geen garanties heeft ingewonnen bij de Spaanse overheden omtrent haar lot bij aankomst in Spanje. Zij merkt op dat de Spaanse overheden niet eens hebben gereageerd op het overnameverzoek en dat bovendien gebleken is dat Spanje geen enkele individuele garantie biedt aan de overdragende staat met betrekking tot het lot van de overgenomen asielzoekers. Zij citeert een passage uit het AIDA-rapport en geeft aan dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat uit deze passage zou blijken dat er geen voorafgaande garanties vereist zijn, nu vast zou staan dat Dublinterugkeerders sowieso opvang zouden genieten bij hun terugkeer. Zij besluit dat uit haar hoger ontwikkelde argumentatie blijkt dat dit echter geenszins het geval is, of minstens ontoereikend is.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verantwoordelijkheid van Spanje op grond van een stilzwijgend akkoord tot stand is gekomen (al heeft Spanje de terugname op 27 februari 2019 alsnog aanvaard). In de bestreden beslissing wordt verder inderdaad aangegeven dat Spanje geen garanties geeft en wordt de betrokken passage van het AIDA-rapport geciteerd (die zich op p. 30 bevindt, en niet op p. 31, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk stelt): *“Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie*

van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30)."

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tevens het vervolg van de betrokken passage citeert, dat betrekking heeft op slachtoffers van mensenhandel, voornamelijk uit Frankrijk. De verzoekende partij, die hoe dan ook niet door Frankrijk aan Spanje wordt overgedragen, voert geenszins aan dat zij een slachtoffer van mensenhandel zou zijn en dat de betrokken zinsnede dus voor haar situatie relevant zou zijn. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de betrokken overweging van de gemachtigde slechts betwist met verwijzing naar haar eerdere uiteenzetting met betrekking tot vermeende problemen met de opvang in Spanje. Hoger heeft de Raad echter vastgesteld dat zij met haar betoog een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginsel niet aannemelijk kan maken, zodat het ook in dit kader volstaat om naar deze vaststellingen te verwijzen. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook op geen enkele manier aanvoert, laat staan dat zij aantoont dat zij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moesten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Spanje (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening en artikel 3 van het EVRM, of een schending van deze bepalingen op zich, *prima facie* niet aannemelijk maken.

3.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

I. VAN DEN BOSSCHE